

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 12
April – 2022

LE ENO JE POTREBNO

V Jezusu (od)rešujoča sočutna bližina

Pretrsljivo globoko se je vtisnila vame zgodba dvanajstletne deklice Glyzelle Palomar – do nedavna ene izmed 1,2 milijona brezdropskih otrok na Filipinih. Ob obisku te države se je papež Frančišek srečal tudi z otroki z ulice. »Veliko otrok starši zapustijo,« je spregovorila papežu

deklica. »Postanejo žrtve. Prisiljeni so v slabe stvari, kot sta odvisnost od mamil in prostitucija. Zakaj Bog to dovoli?« Umolknila je. Začela je jokati. Med solzami je dodala: »Česa so krivi ti otroci? Zakaj nam pomagajo le redki ljudje?« Papež je deklico objel in nam spregovoril: »V današnjem svetu primanjkuje sposobnosti joka« – sočutja s trpečimi. »Naučimo se jokati,« je povabil papež. Povrnimo se k sočutju do bližnjih – ne le do tistih oddaljenih, tudi do najbližjih. Ko se srečamo z bolečino, pravi papež, potem naj bo naš odgovor ali tišina ali pa besede, ki se porodijo iz solza: »Bodite pogumni. Ne bojte se jokati.«

Duhovnik Abbé Pierre, ki je ustanovil gibanje Emavs za pomoč revnim, brezdomcem, beguncem ..., je zapisal v svoji zadnji knjižici, naslovljeni Moj Bog ... zakaj?: »Ne morem se sprijazniti in se tudi nikoli ne bom, z velikansko težo trpljenja. Pred kratkim sem izvedel, da naj bi na Zemlji do zdaj živelo približno osemdeset milijard človeških bitij. Koliko jih je

imelo nesrečno življenje, koliko jih je trpelo in se mučilo ... in zakaj? Da, moj Bog, zakaj?»

Odgovor na to temeljno vprašanje, naslovljeno na najvišjo instanco, ni v teoriji, kajti ta ne more seči tako globoko kot bolečina. Globino trpljenja lahko doseže le bližina sočutne Ljubezni. Zato sestopa Bog iz »rajskega« v »peklensko« stanje trpečih kot sočutno Bližnji v svojem – našem trpljenju – v L/ljubezni tolaži in daje moči. Le srce mu je treba odpreti in dopustiti, da postane domačin našega življenja.

Zdi se, da trpeči človek potrebuje ob svoji strani sočutnega – trpečega Boga. Bolečina ima v sebi klic po L/ljubeči B/bližini, ki nas odpre v novo – bolj (od)rešeno počutje. Mati Terezija ugotavlja: »Bog pusti, da se odločimo svobodno, kljub temu pa nas ne pusti samih. On trpi z nami.« Bog svari Adama – človeka pred izbiro spoznanja dobrega in hudega, a ko smo se za to izkustvo odločili (in zato vstopili v območje, kjer ob lepem doživljamo tudi hudo), nas ne zapusti. Bog se sklanja v trpeče stanje sveta. Oliver Clément pravi: »Bog je tvegalec, Bog je vstopil v resnično in torej tragično ljubezensko zgodbo.« »Božja vrhovnost se nikoli in nikjer ne uteleša, uteleša se samo požrtvovalna Božja ljubezen,« pa je zapisal Nikolaj Berdjajev. »Bog ni absolutni monarh, Bog je Bog, ki trpi s svetom in s človekom, je križana Ljubezen, osvoboditelj. Osvoboditelj se ni pojavil kot oblast, temveč kot križani.«

Ko Bog zapušča »rajsko«, da bi bil sočutno bližnji s trpečimi, pa nas s tem tudi obvezuje k medsebojnemu sočutju – k dejavni ljubezni. Ljudsko pripovedništvo ohranja mnoge legende, ki pripovedujejo, kako Jezus in sv. Peter zapuščata raj (Odrešenik in Cerkev sta zapustila »nebeško« življenje) in v podobah revežev trkata na vrata domov, kjer živijo ljudje varno in udobno, da bi jih pozvala k pomoči najbolj ubogim.

– Ne iščimo podobe Boga v nebesih, njegovo otipljivo prisotnost bomo našli v revežih našega časa. Zato pravi Mati Terezija: »Gospod, našla sem te v strašni veličini trpljenja drugih.« Na nas je, ali si bomo upali – zmogli s stisko bližnjih soočiti ali pa bomo

od bližnjih odvrnili pogled. Če ga bomo odvrnili, se bomo osamili tudi v lastnih bolečinah. Pomagati drugim je najučinkovitejša pomoč sebi. Za vase zagledane sebičneže pač ni rešitve. Abbé Pierre ugotavlja: »Če se ob srečanju z lastnim trpljenjem ali trpljenjem drugih združimo z drugimi, se prikaže svetloba. Kolikokrat sem že imel tako pretresljivo izkušnjo ob hudem bolniku, obupanem človeku. Že samo dejstvo, da se resnično združite s trpečim, prinaša svetlobo, ki očisti trpljenje.« Zato je v preizkušnjah tragična kakršnakoli osamitev: ali da se v stiski osamimo sami ali pa da pustimo v osamelosti trpeče. »Bodite pogumni. Ne bojte se jokati,« nas nagovarja papež Frančišek.

To je skrivnost Velikega petka. V Veliki noči pa odkrivamo, da je Jezus premagal smrt in je vstal od mrtvih. Vstali Jezus nam je prinesel upanje. Nismo ostali sami v našem trpljenju, Bog nas ima rad in se je sklonil k nam. Zaupajmo Jezusu. Vstali Zveličar je naš Rešitelj, Odrešenik. Zaupajmo Jezusu, saj samo On je naš Bog, ki nas ima resnično rad. Kristus je vstal!!! Aleluja!!!

(Vir: Karel GRŽAN, Iz zgodb za življenje, Ognjišče (4) 2015, str. 54.)

Amicus Dei

Sveto tridnevje in velika noč

VELIKONOČNO TRIDNEVJE

VELIKI ČETRTEK

Spomin Gospodove večerje na veliki četrtek je veselo praznovanje, kajti ta večer nam je Jezus dal samega sebe v evharistiji in nam podaril duhovništvo in njegovo zakramentalno moč. Zvonovi zvonijo ob slavi, nato pa utihnejo do praznovanja velike noči.

VELIKI PETEK

Danes je edini dan v letu, ko ni svete maše. Običajno pri obredih velikega petka premišljujemo o trpljenju našega Gospoda in o služenju občestvu. Storimo to tudi mi v krogu naše družine – našega Doma.

VELIKA SOBOTA

Velika sobota je dan, ko Jezusa običajno počastimo v Božjem grobu, duhovniki pa zgodaj zjutraj blagoslavljaajo ogenj in vodo, preko dneva pa velikonočna jedila.

Jedila, ki jih bomo skupaj pripravili, nas še posebno spominjajo na njegovo trpljenje, s katerim nam je podaril novo življenje. Zvečer se prične velikonočna vigiliya, ki je najbolj slovesno bogoslužje celotnega cerkvenega leta. Z njim se začne praznovanje Kristusove zmage nad smrtjo.

VELIKA NOČ

Aleluja! Kristus je vstal! Aleluja! Kristus bo znova prišel! Aleluja! Aleluja! Aleluja!

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Sveti Frančišek Pavelski, **redovni ustanovitelj**

Rodil se je 27. marca 1416 v mestecu Paola pri Cosenzi v Kalabriji v Italiji, umrl pa je 2. aprila 1507 (na veliki petek) v Plessis-les-Toursu v Franciji. Je **zavetnik** proti požarom, kugi, priprošnjik za srečo pri živini; priporočajo se mu matere za srečo pri otrocih (proti neplodnosti); zavetnik čolnarjev, mornarjev, pomorskih častnikov, popotnikov; Kalabrije, Sicilije.

Reven fant, ki si je pridobil občudovanje ljudi

Njegovi revni in priletni starši, oče Aleš in mati Vienna, so ga izprosili po priprošnji sv. Frančiška Asiškega in mu po njem tudi dali ime. Na njegovo priprošnjo sta pozneje dobila še dva otroka. Frančišek je bil vseskozi, od rojstva naprej, »čudežni otrok«: bister, ljubezniv in pobožen. S svojim skromnim, strogo asketskim načinom življenja in delovanja (bil je vegan, jedel ni ničesar, kar je živalskega izvora) je pridobil mnoge posnemovalce in še več občudovalcev.

Post vseskozi v letu

Kot dvanajstleten deček je vstopil za nekaj časa v frančiškanski samostan, a se redu ni pridružil. Pozneje se je umaknil v popolno samoto, v votlino blizu Paole, kjer pa je ob njem kmalu nastala prva pobožna družba, imenovana *eremiti brata Frančiška*. Ustanovo je nadškof v Cosenzi potrdil leta 1436, vodilo pa leta 1474 papež Sikst IV. Red se je razširil po vsej južni Italiji, Španiji, Franciji, Braziliji, Kolumbiji, Mehiki. Pozneje se je zanje udomačilo ime najmanjši bratje. Pravilom je Frančišek dodal še četrto: da se bodo redovniki vse leto postili tako, kot je predpisano za štiridesednevni post.

Vir: druzina.si

LITERARNI KOTIČEK

Molitve nekoč

V literarni kotiček smo dodali še stare molitve, ki ste se jih naučili od staršev, starih staršev, sorodnikov ... pa jih še nismo slišali ali pa so pozabljene. Zapišite jih in pošljite, z veseljem jih bomo objavili. Pripišite tudi, kdaj in kdo vas je molitev naučil.

PESEM SLEDNICA

Žrtvi velikonočni
naj hvalnice pojo kristjani
Jagnje je rešilo ovce:
Kristus nedolžni
je z Očetom spravil grešnik

Smrt in življenje
sta se borila v prečudnem dvoboju...
Gospod življenja je umrl,
zdaj kraljuje živ.

Povej nam, Marija,
kaj si videla na poti!
Grob Kristusa živega
in slavo sem videla vstalega,
angelske priče, prtič in povôje.

Vstal je Kristus, upanje moje,
pred vami pojde v Galilejo.
Vémo: Kristus je res vstal od mrtvih!
Ti o Kralj zmagoslavni, se nas usmili.

Pastirčkova nebesa – nadaljevanje

»Nebesa, nebesa!« zakliče iz vsega srca. Nato pa steče k cerkvi.
Vrata pa so bila odprta in pred njimi je stal bel angel, ki ga je prijel za ročico in stopila sta na prag. Angel je bil tako mil in lep, da se mu je ves voljan prepustil, da ga vodi v cerkev – v nebesa, kakor si je mislil pastirček.

Na pragu ga je angel prekrizal in stopila sta noter. Angel ga je peljal po sredi cerkve proti oltarju. Tam je sedela belo oblečena Mati z Detetom v naročju. Dete ga je klicalo in mu mahalo z ročico.

Skozi barvno okno je lila večerna zarja na zlat oltar, da se je zlato rdeče isknilo.

Pastirček je pokleknil, ves srečen, da je v nebesih. Za njim pa je kot njegov varuh stal angel in mu kazal živo podobo v zlatem oltarju.

Po cerkvi je vladal Božji mir in po kotih je že umirala večerna zarja. Tedaj zaškriplje ključ v vratih cerkvene zvonice; bil je star cerkovnik. In že je v somrak zazvonil srebrni zvon.

To srebrno donenje je bil popoldan na paši že slišal. Večerno zvonjenje nad planino je

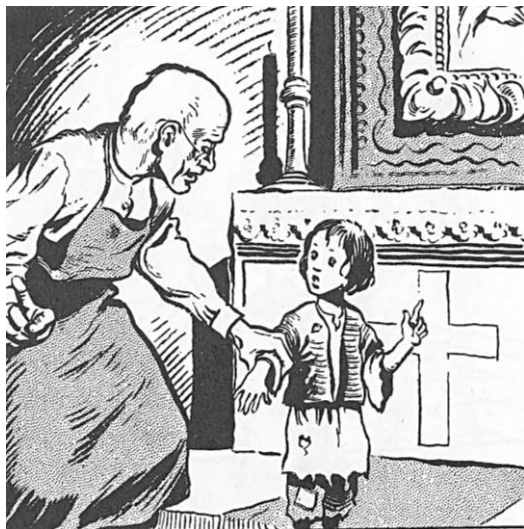
odbrnelo čez pohorske vrhove na obisk k drugim sosedom, cerkvicam, kapelicam in k zidanim križem in z raznih strani se je vrnil odmev. Po zelenem Pohorju je zvonilo angelovo češčenje

V cerkvenem stolpu je odzvonilo in vrata iz obokane zvonice so se odprla. Stari cerkovnik je hotel, preden zaklene cerkvico, pomoliti zdravamarijo in pogledati še večno lučko, če ima dovolj olja, zato stopi iz temne zvonice v cerkvico.

V tem trenutku je rdeča zarja za oknom potemnela, v somraku je zlati oltar skoraj utonil. Kot sneg bel angel je izginil brez sledu. Kaj se je zgodilo, da je nastala tako nagla sprememba?

Pastirček svojim očem kar ni mogel verjeti; ozre se za angelom, a zagleda možaka. Stari cerkovnik je prijel pastirčka za roko in mu dejal: »Nu, zdaj pa le pojdiva, da lahko zaklenem!«

»Tu je tako lepo! Naj ostanem kar tukaj!« ga poprosi pastirček.

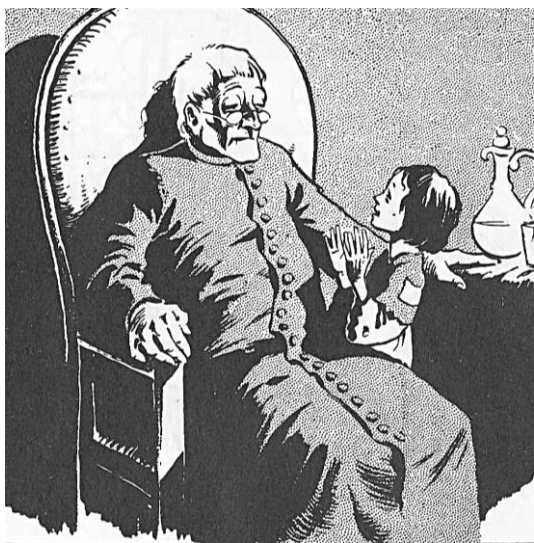

»Čez noč ne moreš ostati, ker moram zakleniti. Kar pojdi z menoj! Boš pa jutri lahko šel zopet v cerkev!« ga tolaži cerkovnik.

Pastirčku pa nikakor ni hotelo v glavo, da ta Božji hram ne bi bila nebesa in da mora iti ven.

»Cerkev? Kaj to niso nebesa?« se čudi pastirček. »Ti moj ubogi norček! To je cerkev, ki je nebesom le podobna. Prava nebesa pa so nad nami, nad zelenimi planinami, tam nekje, kjer ponoči migljajo zvezde!« Pastirček se po teh besedah razžalostil in se voljno prepustil cerkovnikovi roki. V vratih je zaškripal ključ in planinska cerkev je bila zaklenjena.

Šele zunaj je pastirček opazil, da je večerna zarja izginila za gozdovi, vrhovi in kopami. Stari cerkovnik ga je peljal naravnost v župnišče pod cerkvico.

Župniku je predal otroka ter mu povedal, kako ga je našel samega v cerkvi, o kateri je mislil, da so nebesa. Prišla je župnikova sestra in vsi trije so planinskega pastirčka začudeno gledali. Od kod neki je prišel otrok, ki je še tako neveden?

Pastirček jim ni znal odgovoriti; ne svojega imena, ne imena gospodarja ni poznal. Stari cerkovnik je nato želel vsem lahko noč in odšel; župnik pa je svoji sestri naročil večerjo za oba, zanj

in pastirčka, tega izgubljenega siromačka.

Po večerji je stari župnik sedel v naslanjač in tedaj mu je pastirček pravil o planinski paši v frati, o prelepih sanjah, o izgubljenih ovcah ter o trnjevi poti, ki da pelje gor v nebesa ... kakor ga je bil naučil njegov gospodar. Iskal in klical je ovce, a ni jih mogel najti; pri tem pa se je v gozdu še sam izgubil.

Hodil da je zelo dolgo, prišel do cerkvice in sedaj ne zna več domov ter da želi ostati.

Se nadaljuje ...

Ljubega hval'mo Očeta,
ki ustvaril je ljubi kofe,
za kofek še najbolj sem vneta,
po njem koprne mi srce.

Pa prav'jo, da kofek škoduje,
prebrisani, modri ljudje,
zakaj pa je meni najhuje,
kadar kofek v slast mi ne gre.

Marija Gostiša

Voliček III

Sivček je veselo tekal po pašniku okoli svoje mame. Sedaj je lahko na prostosti neovirano poskakoval do utrujenosti. V hlevu je bil omejen glede tega. Krava se je mirno pasla, medtem ko je z budnim očesom opazovala sinka, ki mu je bila igra bolj zanimiva od sveže zelene trave. On se ni veliko

oddaljeval od nje. Občasno je prišel k njej, se napil mleka iz zopet pognal naprej. Tudi pasel se je, kazalo je, da je hitro sit.

Hodil sem okoli pašnika, poslušal žvrgolenje ptic, raziskoval sem grmovje. Iskal sem primerne palice za lok in šibe za puščice. Primerne sem odrezal s »fovčem«. V naravi je toliko zanimivosti, da nikoli ni dolg čas. Moje zanimanje je vsekakor vzbuja tudi Sivček. Njemu sem posvečal kar veliko svoje pozornosti. Spraševal sem starega očeta, kdaj ga lahko zaprežem. »Prezgodaj je še,« je odgovoril. Pisani »štrik«, ki ga je spletla stara mama, smo mu natakili okoli glave, da se ga navadi. Tako so me poučili domači. Bil je tako dolg, da mu je ob vratu visel in migotal pri njegovi igri. Včasih je stopil na njega, ko je imel sklonjeno glavo. To mu je zadržalo glavo v prisilnem položaju. Hitro se je osvobodil, ker je stopil

naprej in se je trakec premaknil. Ko so k nam prišli sosedovi otroci, da smo skupaj raziskovali grmovje in z loki spuščali puščice v zrak, ter tekmovali, čigava gre više v zrak, sem se ponašal s Sivčkom: »Vidite, kako lep je in živahen,« sem se bahal. »Moj je. Dobil sem ga za god.« Sosedovi otroci so takoj želeli, da ga pobožajo. Natrgali smo šopek sočne zelene trave in mu jo ponudili v upanju, da bo prišel k nam. Radovedni in v pričakovanju smo opazovali njegov najmanjši gib. Ko se nam je približal in začel jesti travo iz rok, smo ga božali po mehki sivi dlaki, veseli, da nam je uspelo. Tako sva to poletje oba odraščala v skupni igri.

Zagorka

SPOMINSKE DROBTINICE

Spomini na pomlad

Glede na to, da je pomlad, smo med pogovorom prišli do spomina na otroštvo. »Kaj nas najbolj spominja na ta čas?« smo se vprašali. Ugotovili smo, da zelo pisani prizori, polni veselja, radosti, upanja ... v tem prebujevalnem času.

Živelim smo v Idriji. Spomin, ki me vrne v moje otroštvo in spomladanski čas, je kraj ob reki. Tam je bilo osojno, zato se je sneg na določenih delih dolgo zadrževal. Na jasah, ko je bilo že kopno, so pognali zvončki. Vse je dišalo po svežini. Bistra voda je prijetno šumela.

S. P.

Za mene je pomlad, ko so travniki v svojem pisanem cvetenju. Zelena trava in nešteto rožic vseh barv. Kar zlijem se s tem travnikom.

P. S.

Bela krajina – Semič je moj rojstni kraj. Njegova lepota je nepopisna. Sončni dnevi. Vse se kopa v njegovih žarkih. Pomlad je zgodaj

prišla. Polno kronic je cvetelo. Vinogradi so ozeleneli. Na njih so pognali nežno zeleni poganjki.

M. T.

Prizor v mojem spominu na pomlad je pogled skozi kuhinjsko okno. Velikonočnice na vrtu, ki so razbohotene v svoji lepoti. Za njimi sadovnjak. Veliko hruškovo drevo, ki cveti z nešteti cvetovi.

Z. T.

Godovič je moj rojstni kraj.

Nabiranje zvončkov ob potoku, zelo zgodaj pomladi, je moja misel na ta čas.

K. M.

Logatec je moj roj. kraj. Če se v mislih vrnem v otroštvo in ta čas, me nanj spominjajo prizori prebujanja. Vse oživi.

G. A.

Mirna Peč. Bilo je vse zeleno. Marjetke bele, vse polno jih je bilo. Krave smo gnali k potoku pit vodo, tudi mladička. Do mesta, kjer so pile, je bilo zelo strmo.

Rekla sem: »Pika poka do potoka, če ne boš hotela pit', te bom s palico po rit'.«

S. T.

Mene na ta čas spominja lepo vreme. Polno rumenih trobentic, belih zvončkov, dišečih vijolic. Vse cveti. Res lepo.

K. M.

Če pomislim na pomlad, istočasno pomislim na ljubezen. Vse brsti, cveti, se prebuja ...

Z. L.

Moj prizor so gozdne jase, poraščene z zvončki. Topli dnevi. Ne potrebujem težke bunde ...

M. D.

Mene spominja na ta čas brstenje dreves. Skozi okno moje sobe opazujem lipo na cerkvenem dvorišču. Tako je nežna kot človek. Veje so upognjene, gledam, katera veja bi bila ena izmed naših deklet. Bilo

nas je pet sester. Živelimo na kmetiji. Če bi lahko bila še enkrat mlada, bi želela biti na kmetiji, da bi lahko bila aktivna.

A. J.

Včasih so bile hude zime. Komaj smo čakali, da pride pomlad. Takrat smo lahko tekali okoli hiše. Nabirali rožice ...

A. T.

Pomladi smo grabili okoli hiše, čistili vrtove od vej, ki so padle z dreves. Potem se to zakuri. Tako smo vrtove in njive pripravili za

setev. To mi je ostalo v spominu.

M. P.

Mene na pomladni čas mojega otroštva spominja drevje v cvetu. Delo na vrtu in njivah. Priprava na Veliko noč. Blagoslov pri hiši.

A. S.

Šli smo v gozd nabirat telohe in zvončke. Hodili smo skozi grmovje, kjer je bilo vse zeleno.

Z. O.

Spomladi je bilo vedno potrebno vse počistiti. Začeli smo s podstrešja, počistili vso hišo, potem tudi hlev. Vse, kar je od zime ostalo. Vse generalno, da bo za veliko noč čisto in lepo.

M. D.

Spomladi je lepo. Igrali smo se s sosedovimi otroki. Nabirali zvončke, trobentice. Potem pa krave pasli.

M. Ž.

Drobtinice

V petek, 1. aprila 2022, smo dobili prav poseben obisk. Ne, ni bila prvoaprilska šala, zares nas je obiskal minister za delo, družino in enake možnosti, gospod Janez Cigler Kralj, skupaj s sodelavkami in poslanko, gospo Ivo Dimic. V kratkem, vendar zelo sproščenem, prijetnem in prisrčnem obisku, se je srečal s stanovalci, vodstvom Doma in zaposlenimi. V nagovoru se je zahvalil za požrtvovalno delo, ki smo ga opravljali v boju z epidemijo. V ta namen nam je izročil tudi spominski znak. Stanovalci so gospoda ministra z veseljem sprejeli medse in navdušeno komentirali: »Kakšnega mladega fanta ste nam pripeljali!« Gospa Marija je na mavec na roki dobila ministrov podpis, gospa Doma pa ga je prosila, naj ji na list papirja kaj napiše. Slike nam govorijo.

Dopolnite imena pravljič.

<i>Obuti</i>	<i>Cesarjeva nova</i>
<i>Muca</i>	<i>Sirota</i>
<i>Volč in</i>	<i>Zvezdica</i>
<i>Sneguljčica in</i>	<i>Zlata</i>
<i>Rdeča</i>	<i>Indija</i>
<i>Janko in</i>	<i>Moj prijatelj Piki</i>
<i>Picko in</i>	<i>Juri Muri</i>
<i>Martin</i>	<i>Lev, čarovnica</i>
<i>Fižolček, ogelček in</i>	<i>Trije</i>
<i>Kako so pulili</i>	<i>Pečarna</i>
<i>Mojca</i>	<i>Knjiga o</i>
<i>Maček</i>	<i>Medvedek</i>

ALELUJA!

NAT OBLJUBA VSTALEGA JEZUSA

"JAZ BOM Z VAMI VSE DNI, DO KONCA SVETA"

VEDNO ODMEVA V TVOJEM SRCU.

#aleluja

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Karolina Reven

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

VELIKA NOČ

Pri vsakem
vprašanju izberi
pravi odgovor.

Kdo je na velikonočno
jutro prvi prišel k
Jezusovemu grobu?

- a) Marija Magdalena
- b) Peter
- c) Jožef

Katera učenca sta
tekla h grobu?

- a) Peter in Pavel
- b) Janez in Andrej
- c) Peter in Janez

Kaj sta našla v grobu?

- a) Jezusa
- b) samo poveje in
prtič
- c) rože

Kako je Jezus
pozdravil apostole?

- a) Pozdravljeni!
- b) Mir vam bodi!
- c) Aleluja!

Kateri od apostolov ni
verjel, da je Jezus živ?

- a) Jožef
- b) Janez
- c) Tomaž

Kdaj je začel Tomaž
verovati, da je Jezus
živ?

- a) ko je srečal Jezusa
- b) ko je videl grob
- c) ko je doma molil

Katera pesem je
najpogostejša v
velikonočnem času?

- a) Slava
- b) Hozana
- c) Aleluja

Kam sta šla dva
učenca po veliki noči?

- a) v Emavs
- b) v Jeruzalem
- c) v Betlehem

Kdo se jima je
pridružil na poti?

- a) vstali Jezus
- b) razočarani Peter
- c) žalostna Marija

Po čem sta učenca
prepoznala Jezusa?

- a) po obleki
- b) po njegovih ranah
- c) po lomljenju kruha

Kako dolgo traja
velikonočni čas?

- a) 40 dni
- b) 50 dni
- c) 70 dni

Kdaj se spominjamo,
da je Jezus vstal od
mrtvih?

- a) vsak dan
- b) vsako nedeljo
- c) enkrat na mesec

*Blagoslovljene velikonočne praznike
vam iz srca želimo stanovalci in
zaposleni.*

SMEJALNICA

UČITELJ VEROUKA VPRAŠA

malega Janezka: »Kaj se zgodi, če prekršiš eno od desetih božjih zapovedi?« Janezek: »Ostane jih samo še devet!«

UČITELJICA VPRAŠA

»Janezek, kdaj se obirajo jabolka?« »Ko soseda ni doma!«

GORENJSKA KOSILNICA

Kakšna je gorenjska kosilnica? Gajba za krompir, pod njo pa zajec.

SLON IN SLONICA korakata, držeč se za rilec. Nenadoma slonica pogleda slona in vpraša: »Ali me imaš res rad ali me samo vlečeš za nos?«

D. K.

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.